

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: B G B Building Group Bohemia, a.s., v konkurzu**, IČ: 639 98 718, se sídlem v Žatci, ul. Volyňských Čechů č. p. 1577, PSČ 438 01, zastoupené Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem v Brně, ul. Divadelní č. p. 4, PSČ 602 00, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 427/31, poštovní příhrádka 351, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2011, č. j. 3303/11-1200-506035, a ze dne 1. 4. 2011, č. j. 2431/11-1300-501078,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce **6.000,-Kč**, a to do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou datovou zprávou dne 11. 12. 2011 ve znění jejího doplnění ze dne 28. 2. 2014 a 26. 3. 2014 u zdejšího soudu prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení jednak rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2011 (*pozn. soudu – v žalobě bylo uvedeno nesprávné datum 1. 4. 2011*), č. j. 3303/11-1200-506035, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Žatci (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 5. 2010, č. j. 24301/10/203971507496, kterým byla žalobkyni dodatečně snížena daňová ztráta z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 o částku ve výši 1.141.991,41 Kč a současně jí byla sdělena zákonná povinnost uhradit dle ust. § 37b odst. 1 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), penále ve výši 57.099,-Kč. A jednak se žalobkyně předmětnou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2011, č. j. 2431/11-1300-501078, jímž bylo

zamítnuto její odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr správce daně ze dne 7. 9. 2010, č. j. 36688/10/203971507496, kterým byla žalobkyni dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2007 ve výši 95.000,-Kč a dle ust. § 37b zákona o správě daní sděleno penále ve výši 19.000,-Kč. Zároveň se žalobkyně domáhala zrušení obou prvostupňových rozhodnutí, jež byla vydána správcem daně.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

V této souvislosti soud považuje za nutné zmínit, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2012, č. j. KSUL 81 INS 18212/2012-B-4, byl na majetek žalobkyně prohlášen konkurz. V důsledku této skutečnosti bylo řízení o předmětné žalobě ze zákona přerušeno, jak vyplývá z ust. § 263 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“). Soud proto následně písemností ze dne 27. 1. 2014, č. j. 15 Af 165/2011 - 41, vyzval ustanoveného insolvenčního správce v intencích ust. § 264 odst. 1 insolvenčního zákona, aby soudu sdělil, zda případně navrhuje pokračování v řízení o předmětné žalobě, či v něm naopak pokračovat nechce. Ustanovený insolvenční správce žalobkyně písemností ze dne 12. 2. 2014 soudu oznámil, že nenavrhuje pokračování v řízení, neboť další řízení o této žalobě považuje za bezpředmětné. S ohledem na vyjádření ustanoveného insolvenčního správce žalobkyně soud písemností ze dne 27. 2. 2014, č. j. 15 Af 165/2011 - 47, v souladu s ust. § 264 odst. 2 insolvenčního zákona vyzval zástupce žalobkyně, aby soudu sdělil, zda navrhuje pokračování předmětného řízení, neboť dle citovaného ustanovení platí, že pokud insolvenční správce ve stanovené lhůtě nepodá návrh na pokračování soudního řízení, může návrh na pokračování řízení podat, popř. ostatní účastníci řízení, s tím, že dlužník zůstává účastníkem řízení. V návaznosti na zmíněnou výzvu zástupce žalobkyně písemností ze dne 28. 2. 2014 oznámil soudu, že navrhuje pokračování řízení o předmětné žalobě. S ohledem na tuto skutečnost soud nadále jednal toliko se žalobkyní.

Z výše uvedeného vyplývá, že předmětná žaloba směřovala proti rozhodnutí správního orgánu, na což dopadá právní úprava upravená v ust. § 65 a násl. s. ř. s. V této souvislosti je ale třeba uvést, že k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. je legitimován ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve znění ke dni podání žaloby pak platí, že **žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení** nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle odst. 4 téhož ustanovení **zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout**.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Odst. 2 citovaného ustanovení pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo

roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh (žalobu) odmítne, jestliže byl návrh (žaloba) podán předčasně nebo opožděně.

K výzvě soudu žalovaný předložil kompletní správní spis včetně originálu obou žalobou napadených rozhodnutí s dokladem o jejich doručení žalobkyni spolu s písemným vyjádřením k žalobě. Na základě toho pak soud mohl zjistit, kdy začala žalobkyni běžet lhůta pro podání správní žaloby, a následně posoudit, zda byla či nebyla zachována lhůta pro podání správní žaloby, neboť před vlastním meritorním přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí je soud vždy povinen zabývat se tím, zda jsou splněny všechny zákonné podmínky pro tento meritorní přezkum, mezi které podmínka podání žaloby v zákonem stanovené lhůtě, nepochybně patří.

Z obsahu správního spisu soud k otázce dodržení zákonné lhůty k podání správní žaloby zjistil, že obě žalobou napadená rozhodnutí byla legitimně doručována přímo žalobkyni, neboť ta nebyla v řízení před původním žalovaným nikým zastupována. V předmětném soudním řízení zástupce žalobkyně sice uváděl, že žalobkyni zastupoval nejen v obou řízeních před správcem daně, nýbrž i v rámci obou odvolacích řízení před původním žalovaným, a to na základě plných mocí ze dne 22. 2. 2006 a ze dne 26. 3. 2007, které považuje za neomezené, nicméně soud tyto plné moci vyhodnotil jako omezené plné moci k podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roků 2005 a 2006 a k dalším úkonům týkajícím se jen daně z příjmů právnických osob a příslušných zdaňovacích období, jak soud rozvede detailně ještě níže.

Žalobkyni byla obě rozhodnutí žalovaného doručována rovněž zcela legitimně prostřednictvím její datové schránky, přičemž k řádnému doručení rozhodnutí ze dne 1. 4. 2011 prokazatelně došlo téhož dne 1. 4. 2011, kdy se přihlásila do její datové schránky oprávněná osoba ve smyslu ust. § 8 odst. 1 až odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), jak vyplývá z příložené doručenky vytištěné z elektronického systému datových schránek. K řádnému doručení rozhodnutí ze dne 15. 4. 2011 pak prokazatelně došlo rovněž téhož dne 15. 4. 2011, kdy se přihlásila do její datové schránky oprávněná osoba ve smyslu ust. § 8 odst. 1 až odst. 4 zákona o elektronických úkonech, jak vyplývá z příložené doručenky vytištěné z elektronického systému datových schránek. Tyto dny, tj. 1. 4. 2011 (v případě rozhodnutí ze dne 1. 4. 2011) a 15. 4. 2011 (v případě rozhodnutí ze dne 15. 4. 2011), je pak zapotřebí považovat za dny oznámení ve smyslu běhu lhůty pro podání správní žaloby podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.

Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle měsíců byl tedy v případě žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 1. 4. 2011 pátek **1. 4. 2011** a dvouměsíční lhůta pro podání správní žaloby ve vztahu k tomuto rozhodnutí tak skončila ve středu **1. 6. 2011**, který připadl na běžný pracovní den. A dnem určujícím počátek lhůty počítané podle měsíců byl v případě žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15. 4. 2011 pátek **15. 4. 2011** a dvouměsíční lhůta pro podání správní žaloby ve vztahu k tomuto rozhodnutí proto skončila ve středu **15. 6. 2011**, který připadl na rovněž běžný pracovní den.

Z předmětné žaloby ovšem soud zjistil, ostatně jak již bylo poznamenáno shora, že žalobkyně tuto žalobu prostřednictvím svého zástupce prokazatelně podala datovou zprávou **až dne 11. 12. 2011**, když tato skutečnost zjevně vyplývá z výpisu z elektronického systému datových schránek. Pokud ovšem žalobkyně podala předmětnou žalobu až dne 11. 12. 2011, učinila tak zjevně po marném uplynutí dvouměsíční lhůty k jejímu podání, která marně uplynula v případě rozhodnutí ze dne 1. 4. 2011 dnem 1. 6. 2011 a v případě rozhodnutí ze dne 15. 4. 2011 dnem 15. 6. 2011.

Ve vztahu k plným mocím ze dne 22. 2. 2006 a ze dne 26. 3. 2007 soud podotýká, že zástupce žalobkyně sice tvrdil, že tyto plné moci je nutno chápat jako neomezené plné moci, když obdobně koncipovanou plnou moc v případě jiného daňového subjektu vyhodnotil jako neomezenou plnou moc i veřejný ochránce práv a obdobně koncipované plné moci v případě jiných daňových subjektů chápají i ostatní správci daně jako neomezené plné moci. Ve vztahu k této argumentaci soud uvádí, že poukaz zástupce žalobkyně na plné moci u jiných daňových subjektů, které jsou údajně hodnoceny ostatními správci daně jako neomezené plné moci popř. i veřejným ochráncem práv, není v daném případě naprosto příhodný, a to s ohledem na značně specifické skutkové okolnosti daného případu. Soud má na mysli fakt, že obě daňové kontroly, z nichž vzešla žalobou napadená rozhodnutí, byly dne 11. 5. 2009 řádně zahájeny s Ing. L. L., který žalobkyni zastupoval na základě plné moci ze dne 11. 5. 2009, kdy plná moc byla udělena pro zastupování ve věci daňové kontroly k dani z příjmů právnických osob a dani z přidané hodnoty za zdaňovací období roků 2006 a 2007, kterou podepsal C. J., tehdejší předseda představenstva žalobkyně (od 6. 10. 2006 do 23. 9. 2009) v rámci své samostatné kompetence. Dále má soud na mysli fakt, že v průběhu daňové kontroly jednal Ing. L. L. nejprve na základě zmiňované plné moci ze dne 11. 5. 2009, která mu sice byla vypovězena dne 25. 8. 2009 C. J. s oznámením správci daně dne 27. 8. 2009, ovšem později Ing. L. L. zastupoval žalobkyni na základě jednotlivých plných mocí, a to plné moci ze dne 29. 9. 2009 podepsané C. J. s oznámením správci daně dne 30. 9. 2009 pro jednání dne 30. 9. 2009 ve věci obou daňových kontrol ve věci daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roků 2006 a 2007, dále plné moci ze dne 29. 1. 2010 podepsané T. Č., stávajícím předsedou představenstva počínaje dnem 23. 9. 2009, s oznámením správci daně dne 3. 2. 2010 k jednání dne 3. 2. 2010 opět ve věci daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roků 2006 a 2007, dále plné moci ze dne 1. 4. 2010 podepsané T. Č. s oznámením správci daně dne 7. 4. 2010 k projednání, převzetí a podepsání zprávy o daňové kontrole daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roků 2006 a 2007, dále plné moci ze dne 2. 4. 2010 podepsané T. Č. s oznámením správci daně dne 7. 4. 2010 k převzetí výzvy správce daně ve věci daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roků 2006 a 2007. Vedle toho nelze pominout fakt, že k projednání, převzetí a podepsání zprávy o daňové kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roků 2006 a 2007 žalobkyně nikoho nezplnomocnila, když tyto úkony za žalobkyni činil T. Č. osobně, a to z pozice jejího stávajícího předsedy představenstva, jak vyplývá ze zprávy o této kontrole, č. j. 36207/10/203930505616, ze dne 2. 9. 2010 a z protokolu o ústním jednání z téhož dne, tj. ze dne 2. 9. 2010, č. j. 36208/10/203930505616. Na základě tohoto průběhu daňového řízení správce daně zcela legitimně doručoval obě výše citovaná rozhodnutí správce daně ze dne 11. 5. 2010 a ze dne 7. 9. 2010, o nichž bylo rozhodováno žalobou napadenými rozhodnutími přímo žalobkyni. Ta přitom tento postup správce daně ani dosavadní celý jeho postup v daňovém řízení naprosto nijak nerozporovala, natož aby se domáhala doručení těchto rozhodnutí jejímu údajnému tehdejšímu zástupci Ing. R. L., jak je zřejmé z obsahu správního spisu a zejména jejich

odvolání vůči dotyčným prvostupňovým rozhodnutím správce daně ze dne 11. 5. 2010 a ze dne 7. 9. 2010. I tato odvolání tedy žalobkyně podávala výlučně sama prostřednictvím T. Č., z pozice jejího stávajícího předsedy představenstva. Taktéž projednání výsledků odvolacího řízení ve vztahu k rozhodnutí správce daně ze dne 11. 5. 2011, č. j. 24301/10/203971507496, které se týkalo daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007, proběhlo dne 22. 11. 2010 s T. Č., jenž za žalobkyni jednal z pozice jejího stávajícího předsedy představenstva, za přítomnosti Ing. L. L.

Skutečností tak je, že žalobkyně v průběhu celého daňového řízení před správcem daně i posléze před původním žalovaným se naprosto vůbec nedovolávala účasti svého údajného tehdejšího zástupce Ing. R. L. a ani se o něm vůbec nezmiňovala. Správce daně a původní žalovaný tak neměli žádný legitimní důvod mít pochybnosti o tom, že žalobkyni v předmětných daňových řízeních, z nichž vzešla žalobou napadená rozhodnutí, nikdo nezastupoval na základě neomezených plných mocí včetně Ing. R. L. V této souvislosti navíc nelze nezmínit, že před zahájením obou dotyčných daňových kontrol, z nichž vzešla žalobou napadená rozhodnutí, správce daně si z procesní opatrnosti ověřoval, zda plná moc ze dne 26. 3. 2007 oznámená správci daně dne 2. 4. 2007, která byla udělena žalobkyni Ing. R. L. ve vztahu k podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 a v ostatních věcech týkajících se daňového řízení, je skutečně generální neomezenou plnou mocí, a to výzvou ze dne 3. 4. 2007, č. j. 20682/07/203970/6821, v níž žalobkyni správce daně sdělil, že tuto plnou moc považuje za generální neomezenou plnou moc s tím, že proto požaduje omezení předchozí generální plné moci udělené Ing. I. P. ze dne 2. 10. 2001. Žalobkyně ovšem k této výzvě správci daně sdělila dne 10. 4. 2007, a to prostřednictvím svého statutárního orgánu v podobě tehdejšího předsedy představenstva, kterým byl v té době výlučně C. J., že plná moc ze dne 26. 3. 2007 oznámená správci daně dne 2. 4. 2007, která byla udělena žalobkyni Ing. R. L., je plnou mocí omezenou jen na zpracování a předložení daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 a případné další úkony vztahující se k tomuto daňovému přiznání. Tomuto sdělení žalobkyně ostatně plně odpovídá i skutečnost, že přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007 a přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2007 žalobkyně podávala sama, aniž by byla někým zastupována, a také následující průběh daňového řízení, z něhož vzešla žalobou napadená rozhodnutí. Obě žalobou napadená rozhodnutí po jejich doručení dne 1. 4. 2011 a dne 15. 4. 2011 přitom žalobkyně bez výhrad akceptovala, když je nenapadla mimořádným opravným prostředkem v rámci daňového řízení ani posléze žalobou v rámci správního soudnictví. Předmětnou žalobu, která byla podána po více než cca 8 měsících, od doručení žalobou napadených rozhodnutí žalobkyni, a v ní obsaženou argumentaci soud vyhodnotil vzhledem k výše nastíněným skutkovým okolnostem daného případu, nejen v daňovém řízení, nýbrž i v řízení před soudem, jako účelovou, která je vedena snahou zástupce žalobkyně vymanit žalobkyni z jí pravomocně stanovených daňových povinností, které sama nerozporovala a které ostatně nerozporoval ani v insolvenčním řízení insolvenční správce žalobkyně.

Na základě předložených dokladů o doručení obou žalobou napadených rozhodnutí původního žalovaného spolu se správním spisem a zejména pak vlastního průběhu daňového řízení před správcem daně a původním žalovaným, kdy samotná žalobkyně se v průběhu celého daňového řízení naprosto vůbec nedovolávala účasti svého údajného tehdejšího zástupce Ing. R. L., a s ohledem na výše uvedená příslušná ustanovení s. ř. s. tak soudu nezbylo jinak, než učinit závěr, že předmětná žaloba byla podána opožděně, neboť nebyla dodržena zákonem stanovená dvouměsíční lhůta k jejímu podání. Proto soud byl soud nucen

v intencích ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu jako opožděnou ve výroku usnesení ad I. bez dalšího odmítnout.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve výroku usnesení ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Jelikož řízení skončilo před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl soud ve výroku usnesení ad III. rovněž o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 x 3.000,- Kč, který bude žalobkyni vrácen z účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 9. dubna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová